JE MAINTIENDRAI

DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XV. ZATURDAG den 1sten SEPTEMBER, 1827. N. 35

Gedrukt en Zaturdag's morgens uitgegeven ten Drukkery Kantore van Zyne Majesteit den Koning der Nederlanden, door De Weduwe WILLIAM LEE.

NAAR HAMBURG,

Zal in den loop der aanstaande maand vertrekken

HET BRIKSCHIP

ALEXANDER,

Kapitein J. N. MARTENS.

Voor Vracht en Passagie, addresseere men zich ten Pakhuize van

C. A. ZEPPENFELDT.

Den 17den Augustus 1827.

Fiscaal's Kantoor, den 31sten Augustus 1827.

DE ondergeteekende als daartoe door den Weledelen Achtbaren Raad behoorlyk gekwalificeerd, doet by deze alle Broodbakkers te kennen geven, en ordonneren, dat de Brooden, voor de volgende week te bakken het gewigt moeten houden van 21 Oncen voor 15 Centen; kunnende de Fransche Brooden een once minder wegen.

Op pœne als by Publicatie dd. 16den Maart 1824 gestatueerd is.

Per order van den Raad Fiscaal,

WM. HK. GORSIRA, Eerste Klerk.

EDICTALE CITATIE!

MET prealabel consent van Zyne Excellentie PAULUS ROELOFF CANTZ'LAAR, Ridder der Orde van den Nederlandschen Leeuw, Schoutbynacht in dienst van Zyne Majesteit den Koning der Nederlanden, Gouverneur van Curaçao en onderhoorige Eilanden Bonaire en Aruba, en Opperbevelhebber van de Land en Zeemagt aldaar, &c. &c. &c.

Doet de Weledele Heer GEORGE CHRISTIAAN MULLER, in kwaliteit als thans alleen alhier te lande zynde Testamentaire Executeur in den Boedel en Nalatenschap van wylen den Weledelen Heer JOHAN FREDERIK GODLIEB ZIEGLER, alhier gewoond en overleden, aan alle en eenen iegelyk, zoo alhier te lande, als elders wonende adverteeren, dat de genen die vermenen mogten, eenige actie of pretentie te hebben ten laste gemelden Boedel, gehouden zullen zyn dezelve hunne actie of pretentie, de zoodanigen alhier te lande wonende binnen den tyd van acht dagen en die elders wonende binnen den tyd van zes maanden van heden afterekenen aan den voornoemden Heer Executeur te komen op en aangeven, ten einde gemelde Boedel tot finale likwiditeit kan worden gebragt.

Dagvaardende de Heer Executeur voornoemd al de genen die van des te doen in gebreken mogten blyven voor de Edele Achtbare Heeren Raden Commissarissen uit den Edelen Achtbaren Raad van Civile en Criminele Justitie dezes Eilands, de alhier te lande wonende tegen den 13den September dezes jaars, en de zoodanigen elders wonende tegen de eerste sessie van welgemelden Raad in de maand January 1828, ten einde aldaar staande Rolle hunne actie en pretentie met de behoorlyke verificatien van dien intebrengen op pœne dat tegen de non comparanten zal worden geprocedeert by default en verstek van actie.

Aldus voor de eerste maal gepubliceerd binnen het Fort Amsterdam en in de Willemstad op Curaçao den 8sten Augustus 1827.

Den 15den dito vóor de tweede maal en

Den 22sten dito voor de derde en laatste maal.

LATTE, Sec.

DE ondergeteekende in de onmogelykheid geweest zynde van alle zyne Vrienden en Bekenden vóór zyn vertrek naar Holland afscheid te nemen, neemt dezen weg te baat hun zyne dank te betuigen voor alle de aan hem bewezene vriendschap gedurende zyn verblyf alhier; wenschende hun alle mogelyke voorspoed.

J. WEYMAR.

Curaçao den 31sten Augustus 1827.

TE KOOP

By den ondergeteekende:

Hammen—Pekelworst—Rolpens—Hoofdkaas—Reuzel—Edammer Kaas—Brood Suiker—Genever—Roode Wyn—Fagner Water—Porcelynen—Aarde en Glaswerk—Dordsche Tras—en Verglaasde Pannen—Hollandsch Zeildoek en Linnen—Citsen in Soorten—Platilles—Listados—Creassen—Rouaanen—Casserillos—Warendorper Linnen—Fyne Lakens—Vlaggedoek—Patent Lampen en Olie—Lyn Olie—Drooge Witlood—Geeloker—Meel—Tabak &c. &c. &c.

J. J. POOL.

Den 23sten Augustus 1827.

TE KOOP.

BY den ondergeteekende eene geassorteerde party Mahognyhout, onlangs van St. Domingo aangebragt.

J. EVERAERTS.

Den 17den Augustus 1827.

PUBLIEKE INSCHRYVING.

INGEVOLGE autorisatie van Zyne Excellentie den Schoutbynacht P. R. CANTZ'LAAR, Gouverneur van Curaçao en onderhoorige eilanden, &c. &c. &c. zal de Boekhouder en Eerste Commis waarnemende de werkzaamheden van het ambt van Raad Contrarolleur der Financien, Wisselbrieven verkoopen voor Militaire Tractementen en Soldyen, ten bedrage van ongeveer ƒ6000:00: aan de genen die het voordeeligste aanbod voor het Gouvernement zullen hebben gedaan, te trekken door Zyne Excellentie den Heer Gouverneur voornoemd, op en betaalbaar by het Ministerie voor de Marine en Kolonien te s'Gravenhage op twee maanden nazigt.

De inlevering der Billetten van inschryving zal van heden af tot uiterlyk op aanstaanden Dingsdag den 4den September d. j. vóór twaalf uren kunnen geschieden.

De Boekhouder en Eerste Commis voormeld,

J. PH. BOSCH.

Den 30sten Augustus 1827.

Aan den Redacteur van de Curaçaosche Courant.

MYN HEER!

In het antwoord op myne aanmerkingen in de Courant van den 25sten dezer geplaatst beweert de schryver dat ik omtrent de opdragt der souvereiniteit aan Prins Willem de III. en die ik alleen tot Gelderland bepaald heb *geheel in tegenspraak zoude zyn* met den Heer N. G. Kampen, dan, hierin dwaalt gemelde schryver zeer.

Immers de Heer van Kampen spreekt ter aangehaalder plaats *alleen van Amsterdam*, dus van eene enkelde stad en mitsdien van geene provinciale opdragt, welke ook die stad voor zich nimmer doen konde als de *Jura Majestatis* privativelyk niet bezittende: alleenlyk konde dezelve haar stem daartoe geven, en meerder niets.

Echter mag het verwondering baaren dat de genoemde kundige Geschiedschryver van zoodanige opdragt *als iets zekers* heeft kunnen melding maken; daar toch uit de Amsterdamsche Geschiedenis van Wagenaar 1 stuk, 2 D. 19 B. Pag. 633 en 634 en Vaderl. Historie 14 D. 54 B. Pag. 204—208 van de ware toedragt dezer zaak blykt, en het gene Dr. Burnet daaromtrent schryft door authentique stukken geëxpliceert en geëmendeerd wordt: en, ware na den tyd van Wagenaar hieromtrent iets naders gebleken of geschreven dan zouden die kundige mannen door dewelke eenige jaren slechts geleden, byvoegsels op de gez. Vaderlandsche Historie uitgegeven zyn ongetwyfelt daarvan iets ter verbetering gezegd hebben dat (blykens gemeld werk) echter niet geschied is.

Wat nu de verdere inhoud van deze contra aanmerkingen aangaat, daadzaken namelyk van inlyvingen en verdeelingen van staten, Ryken of gedeeltens van dezelve, wil ik alleen opmerken.

Dat dit alles van veel later datum is als de revolutie in ons vaderland, die zich op het einde des jaars 1813 teekent, tusschen dewelke en het Weener Congres veel is voorgevallen dat tot land verdeelingen en wat dien meer zy aanleiding heeft gegeven hetgene in gemeld jaar 1813 door geen menschelyke schranderheid konde voorzien worden. Of, was Napoleon op dien tyd noch geen meester van zoo veel vestingen en landen? byzonder waren in ons land op het oogenblik der omwenteling en de proclamatie des Prins van Oranje meest alle de sterke plaatsen door zyne troepen niet bezet? en moet men het niet toeschryven aan eene byna middelyke werking der Voorzienigheid dat onder dat alles de revolutie tot stand gebragt is geworden!! als ik dit naga en my voor den geest hale wat alstoen gebeurd is; wanneer ik my in gehougenis breng wat omtrent het voorgevallene van dien tyd door waarheid lievende schryvers is vermeld, dan kan ik my niet verbeelden dat de hoofden des volks by de inroeping van onzen tegenwoordigen koning op iets anders dan op de bekende liefde en gevoelens der natie voor het Huis van Oranje zyn verdacht geweest en om in dit punt de nationale toetreding met herstel van eendragt te vinden: staande de oorlogskans in die oogenblikken veel te hagchelyk dan om voor inlyvingen van de zyde der bondgenoten te vreezen en uit dien hoofde het Republiekeinsch systema vaarwel te zeggen.

En hiermede wil ik van den schryver dezer contra aanmerkingen afscheid nemen.

Curaçao den 21sten Augustus 1827.

KORTE INHOUD

Der Leerrede, op het Jaarfeest van Zyne Majesteit, onzen Koning, den 24sten Augustus ll. gehouden door Ds. Muller. Moge dit nut stichten!

Het Christendom, in deszelfs reinheid gekend en geoefend, bevordert ook het geluk van Staten en Volken. Evenwel is hetzelve—doch alleen door deszelfs vyanden—reeds vroeg beschuldigd geworden, dat het geringachting en ongehoorzaamheid omtrent Regenten leert, en alle maatschappelyke orde omver werpt. Het tegendeel is waar. De goddelyke Stichter van het Christendom leert wel degelyk (Text Matth. 22 v. 21), "*dat men den Keizer zal geven, wat den Keizer, en Gode, wat Gode toekomt,*" of dat men de godsdienstige pligten en de burgerlyke pligten even zeer moet volbrengen.

Hiertoe willen wy ons nu ook aanmoedigen. Kunnen wy des Konings Jaarfeest wel waardiger en eervoller vieren, dan dusdanig? Dus:

De Christen moet ook een goed Burger des staats zyn. En

Dit is hy, I. wanneer hy *achting en eerbied heeft voor de Overheden.* Zulks toch eischen reeds haar achtbare stand, haar gewigtige post, de op haar zwaar drukkende last en de vele voordeelen, die door hare zorgen en werkzaamheden in de zamenleving vlieten. Wyze Regenten immers zorgen in den Burgerstaat voor veiligheid van leven en eigendom, voor vryheid en rust ter waarneming onzer belangen, voor bescherming tegen vyanden, voor oefening van regt, vóor aankweking van wetenschappen en kunsten, voor onderwys der jeugd, voor hulpe van ongelukkigen.—Israëls H. Boeken noemen hen met den hoogen eernaam—*Goden, Zonen des Allerhoogsten*, in denzelfden geest zegt het Christendom: *de Overheid is van God*, haar stand eene goddelyke instelling. Een goed Burger is de Christen, wanneer hy II. *achting en gehoorzaamheid* heeft voor de wetten. Geene maatschappy toch bestaat zonder wet en zonder heilighouding der wet. En deze gehoorzaamheid moet zich niet enkel bepalen by wetten, die een persoonlyk voordeel aanbrengen, maar ook by wetten, wier nut men niet inziet, noch kan inzien, en die zelfs een noodig offer eischen. Het genot van zoo vele voordeelen in den staat, de wensch om ze verder te mogen genieten, en het schuldige vertrouwen op de Overheid maken zulke gehoorzaamheid den Christen ten pligt. Hiervan is hy daarom een levend voorbeeld voor zyne Medeburgers. En wat hem III. verder tot eenen goeden Burger maakt, is *zyne belangstelling in het geluk des staats en zyn yver voor het algemeene welzyn.* Dit is de loffelyke deugd van *Vaderlandsliefde*, die de ware Christen aan den dag legt door allerlei nutbetooningen aan zyn land, zyne stad, zyne woonplaats, en zulks willig en onbaatzuchtig. Hy heeft lief zyne Medeburgers; hy is een minnaar van orde; hy neemt gemoedelyk zyn beroep en ambt waar; hy hoedt zich voor ontrouw, zelfs in het verborgene; hy zorgt by de zynen voor tucht en zeden, dat ook zy eens als nuttige burgers mogen optreden; hy ondersteunt menigo nuttige inrigting in den Burgerstaat; de voorspoed en welvaart van zyn Land is zyne eer en vreugde. Zoo dus moet de Christen ook een goed Burger zyn, overeenkomstig met zyne Godsdienst, die gebiedt—ook den Keizer te geven wat des Keizers is, en onderdanig te zyn aan de Overheden; en die regtvaardigheid, eerlykheid, pligtgetrouwheid, eendragt, huwelyksttrouw, kindertucht, en meer andere deugden, de stutten van Staten en Volken, inprent.

Christelyke Medeburgers! behoef ik U nu nog inzonderheid aan te moedigen, dat gy zulke achtenswaardige Burgers wordt en zyt? Regeren dan niet ook ons wyze en weldadige wetten? Genieten wy niet voortdurend eene behoorlyke burgerlyke vryheid, bescherming—? Waakt niet het oog onzer achtbare Overheid over het algemeene beste? Hoort niet haar oor elke billyke klagte aan? Staat niet voor ieder de weg des regts open;

En al dit goede hebben wy naast God aan onzen Koning vooral te danken, die ook over ons zynen gezagvollen en weldadigen schepter zwaait; die de liefde zyner onderdanen, de bewondering en roem van het buitenland is; die zoo zigtbaar voor den mogelyken welvaart onzer Kolonie waakt en zorgt, en voor wiens heil op dezen blyden dag wy, en duizenden met ons, harten en stemmen ten Hemel heffen. En zouden wy dan in onze burgerlyke verpligtingen durven achter blyven? Zouden wy dit groote koninglyke voorbeeld van edele, trouwe Vaderlandsliefde niet navolgen, niet goede Burgers des Lands zyn? Voorzeker zullen wy dit zyn, wanneer het Christelyke grondbeginsel ons regeert: *Vreest God, eert den Koning!*

CURACAO.

Vaartuigen in en uitgeklaard sedert onze laatste.

INGEKLAARD—AUGUSTUS.

27. falucca Union Filantropica, Mollejas, Coro
29. brik Remittance, Brookfield, Martinique

UITGEKLAARD—AUGUSTUS.

27. golet Desengaño, Yguaran,
—— Diana, Agostien,
29. falucca Union Filantropica, Mollejas,
30. golet Hermosa Sebastiana, Nubuis,
31. bark Drie Gebroeders, Flemming,

Op den 31sten ll. is naar Amsterdam vertrokken het Nederlandsche schip Johanna Jacoba, kapitein J. C. Kat.

Wy hebben met een vaartuig uit Maracaybo Colombiaansche kouranten ontvangen, loopende tot den 16den Augustus en onder dezelve een Constitucional de Bogota van den 19den July, uit dewelke wy eenige uittreksels voor dit nummer gemaakt hebben.

De groote nationale conventie van Colombia is eindelyk gedecreteerd. In een vervolg op de 'Imparcial' No. 9. vinden wy onder het hoofd *Gran victoria de la opinion pronunciado de Nueve departementos y de la comprimida de los demas*, het volgende:

"In eenen brief van Bogota gedagteekend den 16den July, wordt gemeld dat de Kamer der Vertegenwoordigers goedgevonden heeft om de groote Conventie te doen vergaderen, op dezelfde wyze, als zulks door den Senaat besloten is.

"Eeuwig zy de roem van het souvereine kongres, dat, in weerwil der bezwaren, waardoor het omringd was, en van den hagchelyken toestand waarin men het trachtte te houden, alle hinderpalen wist te overkomen en geboor te verlenen aan de stemmen van deszelfs medeburgers."

In de *Constitucional* van Bogota lezen wy, dat op den 16den July de vergadering der groote Conventie, in de Kamer der Vertegenwoordigers is besloten geworden. Volgens de aanmerking van den Uitgever der gemelde kourant, schynt dat de uitvoerende magt zich sterk hier tegen zoude verzet hebben.

Het volgende is een uittreksel uit eene opgaaf van den Heer J. R. Revenga, secretaris van Zyne Excellentie den President Bevryder aan den heer secretaris by het departement van finantie, gedagteekend den 12den Mei 1827, in het hoofdkwartier van den Bevryder te Caracas:

"Het finantie wezen in deze departementen bestond niet ten behoeve der Republiek; men voerde wel geld in, ook waarschynelyk al de contributien, doch het verdween voor dat het ingekomen was. Van de directe belastingen zyn er weinig uitstaande; maar zelden heeft men een ontvanger gevonden die rekenschap van zyne geboudene administratie gegeven heeft; of die opgave gedaan heeft van de genen die nog schuldig waren. De aduanas bragten byna niets meer op; de inkomsten op de tabak, welke voor dezen in deze provintie, een millioen en 200,000 pattienjes opbragten, leveren thans nauwelyks een vierde gedeelte der gemelde som; in de plaatsen waar het verpachten der zoutpannen tot stand is gebragt geworden, heeft men zulks voor de toekomst zeer bezwaarlyk gemaakt; de wet op het patent regt is gepubliceerd geworden, doch hierby is het gebleven. Even zoo heeft men gehandeld ten opzigte der wet op hypotheken; en die op de bydragen aan het publieke krediet is maar slechts ten halve uitgevoerd geworden; zoo mede die op het reglement van zegel. Zegels moesten verkocht worden volgens de vorige wet, doch er waren personen welke dezelven, byna in het openbaar, onder den prys verkochten.

Hetgene ik gezegd heb wegens het verkoopen van gezegeld papier is geene kleinigheid, evenwel er bestaan grootere bedriegeryen. Het is aan U bekend de menigte vorderingen tegen het gouvernement waarmede men, in de provintie van Coro, opgekomen is; van andere kan men ook dit zeggen, doch niets is te vergelyken met den vloed van *vales* voor achterstallige soldyen waarmede de schatkist is overstroomd geworden. Zy vermeerderden met de onderteekening van den kommissaris alleen, wien men verpligt was een premie uitteloven, ten einde hem tot het doen van eene rekening en verantwoording overtehalen. Er werden viermaal zoo veel vales gevonden; en by de eene of andere aduana werden dezelven ontvangen, zoo dat er geen achtste gedeelte van de inkomsten, door de wet voor andere uitgaven bepaald, overbleef.

Men mag zeggen dat er zich geene militaire administratie bevond. Tot hier toe heeft aan het gouvernement niet minder gekost, om de militaire posten in Puerto Cabello met water te voorzien, dan 3,600 pattienjes s'jaarlyks. Sedert eenige achter een volgende jaren wordt er eene uitgave gedaan aan dertig soldaten, welke, zoo men wil, in de omstreken dienst doen, doch welke uitgave in de beurs van den betaalmeester en van eenen officier komt. De betaalmeesters geven maar geld uit zonder te weten voor welken dienst of den persoon die het vraagt, te kennen. Hierin legt de reden opgesloten waarom het leger hier zoo veel kost en waarom zoo veel vorderingen van het leger zyn, niettegenstaande er zoo veel is uitbetaald geworden.

Dit bedrog heeft zich uitgestrekt tot de concessie en betaling der militaire schulden. Men heeft bewyzen gegeven aan personen, welke opgehouden hebben te bestaan, vóór den aanvang van den daartoe bepaalden tyd, doch dit heeft by den Bevryder minder verwondering gebaard dan te zien dat men soldyen gegeven heeft aan personen, die nooit militairen geweest waren, ten zy dat zy slechts voor hunne eigene veiligheid eene degen omgord hadden. Hierby kan men voegen de weinige zorgen welke men gedragen heeft voor de verbeurd verklaarde of gesecuestueerde goederen.

Dit alles schryf ik toe aan onverschilligheid en gebrek aan yver in de personen welke belast waren met de administratie. Alle kantoren waren achteruit met hunne bezigheden, eenigen zelfs vele jaren. Het eenige waarvoor men gezorgd heeft, was om s'maandelyks eenen staat te geven, welke niet behelst hetgeen zy schuldig zyn, nog eenig teeken draagt van regelmatigheid of juistheid.

Dien ten gevolge heeft de Bevryder zich verpligt gevonden alles te regelen, zonder zich te houden aan de vorige schikkingen, waarvan de uitkomst reeds derzelver slechtheid en ondoelmatigheid aangewezen heeft.

REPUBLIEK VAN COLOMBIA.

Francisco de Paula Santander, &c. &c. aan Zyne Excellentie den Generaal en Chef Simon Bolivar, President van Colombia.

Paleis van het Gouvernement in Bogota, den 7den Juny 1827.—17.

MYN HEER!

Uw verzoek tot het doen van afstand van den Presidentschap der Republiek is door het kongres niet aangenomen geworden; en ik geloof dat aan U zulks zal verwittigd worden door den President van den Senaat. Gy zyt daarom genoodzaakt U te onderwerpen aan den wil van het volk, welke U beveelt bezit te nemen des Presidentschaps van den Staat en denzelven te regeren naar de wetten, welke het souvereine volk heeft voorgeschreven en nog mogte voorschryven door deszelfs vertegenwoordigers.

De Vice President van Colombia belast met de regering hoopt dat gy de stemmen van uw vaderland niet zult te leur stellen, en dat hetzelve onder uw gezag overwinnend en roemryk zal komen uit de moeijelykheden in welke hetzelve zich bevindt. Van nu af aan wensch ik Colombia geluk met deze gewigtige gebeurtenis.

Met leedwezen moet ik hierby voegen, dat het kongres myne bede niet heeft willen verhooren om my te verschoonen van het vice presidentschap. Het kongres heeft my de eer aangedaan te gelooven dat ik geschikt ben om de Republiek in dezen post dienst te kunnen verlenen. Ik weet niet, in hoeverre het kongres zich hierin vergist heeft. Hoe ook zy, de wyze waarop de nationale stem zich verklaard heeft, de omstandigheden welke vooraf gegaan zyn en de volkomene vryheid, welke de vertegenwoordiging van Colombia genoten heeft, hebben de keting myner slaverny zoodanig vast geklonken, dat ik thans verpligt ben myne geringe diensten aan de algemeene zaak te blyven verlenen.

Waarin zoude ik U van dienst kunnen zyn, daar uwe ondervinding, kennisse, bekwaamheid en vaderlandsliefde geene hulpe behoeven, die zoo zwak is als de myne?

Ik heb U niets anders aantebieden dan een hart vry van vyandschap en eene ziel geheel voor Colombia. Myne volstrekte toewyding aan de zaak der vryheid en myn diepe eerbied voor de wetten hebben niet de minste veranderingen ondergaan. Gy moet niet zoeken noch zult gy in my vinden gevoelens welke U zouden verlichten; het eenigste dat gy zoudt vinden, zullen zyn: liefde voor de wet; een vaste steun der Colombiaansche vryheid; en een levendige wensch om krachtdadig medetewerken aan den roem van ons gouvernement, met den diepsten eerbied voor uw gezag, voor uwe deugden en voor uwe hooge diensten.

Met de gevoelens van eerbied en hoogachting heb ik de eer te zyn

Uw onderdanige Dienaar,

F. DE PAULA SANTANDER.

Mengelingen.

Behoort Curaçao tot de weinig bekende plaatsen dezer aarde, of is het onkunde der Fransche aardrykskundigen van de ligging van ons eiland niet te kennen?

In de *Connaissance des Tems* welke sjaarlyks door de *Bureau der lengte* te Parys wordt uitgegeven, vindt men gewoonlyk eene lyst der Geographische ligging van alle voorname plaatsen van den aardbol of van derzelver lengte en breedte. Hoewel er nu op deze lyst vele min belangryke plaatsen der Vaste kust, zich bevinden, zoo is er nog in geene der jaargangen de ligging van Curaçao opgegeven, zelfs niet in die voor het jaar 1828.

In de *Connaissance des Tems* voor het jaar 1827 bevindt zich ook nog, een tabel van de afwykingen van de kompas naald op verschillende plaatsen van den aardbol; als mede de tyden dezer waarnemingen. Hier vinden wy voor het eerst Curaçao aangeteekend; als: Curaçao, lengte en breedte in blanco; magnetische afwyking 6° 40' oostelyk;—waarnemer Feullée, 18 July 1704.

Ons eiland staat hier in den rang dier weinig bekende plaatsen der aarde, waar slechts in vroeger tyden een vaartuig is aangekomen, zoo als aan de N. W. Kust van Groenland, en andere streken, welke men niet dan onvolkomen opgegeven heeft.

Misschien heeft men in eenige stuurmansboeken de lengte van Curaçao opgegeven, doch met geene voldoende waarnemingen gestaafd, zoo dat de leden van de *Bureau der lengte* dezelve niet hebben kunnen overnemen. Men ziet toch uit de jaargangen dezer Ephemeride met welke naauwkeurigheid en op welke onderscheidene wyzen de lengte eener plaats wordt waargenomen: als door een aantal waarnemingen der in en uitgangen eener satelliet van Jupiter in de schaduwe dezer planeet; der bedekking van de vaste sterren door het donkere gedeelte der maan; der afstanden van de maan tot de zon; en eindelyk door de tydmeters.

Het vergelyken dezer gevondene getallen door deze verschillende methodes, geeft de lengte zoo naauwkeurig op, dat er slechts eene dwaling in de seconden kan plaats hebben.

Als men tevens in aanmerking neemt de korrespondentie, welke de leden van de *Bureau der lengte* houden met buitenlandsche sterrekundigen, dan blykt het dat er tot dien tyd toe dat de Connaissance voor het jaar 1828 in het licht verschenen, is nog geene waarnemingen wegens de ligging van Curaçao zyn publiek gemaakt.

OPHELDERING VAN EEN MIRAKEL DER 19DE EEUW.

Fragment uit een' brief van ANTONIE DUVAL, *kweekeling in het Lyceum te* Poitiers, *aan zyn' vriend* GUSTAAF LEMERCIER, *kweekeling in het Lyceum* . . . . . *te* Parys.

Ik kan niet afzyn, U eene aangename uitspanning mede te deelen, my voor eenige dagen te beurt gevallen. Het was op Zondag den 17den December, hoewel geen uitgaansdag zynde, dat onze geachte almoezenier my zelf kwam afhalen. Dewyl er op dien dag eene misse naar de parochie van Migné, een uur van de stad gelegen, plaats moest hebben, vreesde ik, dat zyn Eerw. het plan gevormd had my daar heen te geleiden; maar neen! Wy gingen het middagmaal houden op het landgoed van den heer de C . . . . in de nabyheid van gezegd dorp.—Van tafel opgestaan zynde, stelden de beide geestelyke heeren, die, hoe vreemd van aard ook, zich echter gaarne met natuurkundige onderzoekingen bezig houden, my voor, eene hunner nieuwste proeven te doen waarnemen. Hiertoe mynen lust betuigd hebbende, gingen wy in den tuin, waar zy my een' vlieger van buitengewone grootte toonden. Dezelve was van hemelsch blaauw doorschynend papier, in het midden bevond zich een wit kruis, ter lengte en breedte van den vlieger, in den vorm als dat van den karsuifel eens priesters. Zaa

daar, myn vriend! zeide my de heer aalmoezenier, het voorwerp, waarvan wy U een nader denkbeeld zullen trachten te geven.

De zon was op het punt van onder te gaan, en, zoo als gewoonlyk des avonds by mooi weder, stak eene frissche koelte in het westen op, die de proefneming met den vlieger begunstigde en hem naar den kant der kerk, op eenigen afstand van ons verwyderd, deed opstygen.

De beide heeren trachtten hem eerst zelve in de hoogte te brengen, maar misten daartoe, hoe groot hunne natuurkundige kennis ook wezen mogt, de noodige behendigheid, waarom ik hun voorsloeg die taak op my te nemen. En, inderdaad, het gelukte my, binnen weinige oogenblikken, den vlieger te doen stygen, met dat gevolg, dat wy ons touw, ter lengte van 250 voeten, geheel uitvierden; en daar dit touw met den horizont een hoek van 45° vormde, stond onze vlieger weldra op eene regtstandige hoogte van 200 voeten. Gy ziet hieruit, dat ik reeds goede vorderingen in de Geometrie heb gemaakt, hoewel onze geestelyke heer ons derzelver beoefening ten strengste heeft verboden.

Om op den vlieger terug te komen: dezelve bevond zich vlak boven de kerk van Migné, van waar het gezang der bedevaartgangers ons in de ooren klonk. Ik kan U niet beschryven, welke een schouwspel de in de lucht prykende machine ons opleverde. Het blaauwkleurig gedeelte van den vlieger was met het hemelsch blaauw der lucht in een gesmolten; wy zagen alleen het groote witte kruis, zich nu, door de stralen der ondergaande zon, rozenkleurig vertoonende. Na eenigen tyd verduisterde deszelfs onderste gedeelte, naar gelang de zon de westerkim meer en meer naderde; hetzelve had weldra slechts vier gelyke armen, vervolgens drie, daarna een, en eindelyk was het geheel verdwenen, toen wy den vlieger weder inhaalden.

Wy keerden naar het kasteel terug, juist toen het gelui der kerkklok het einde der godsdienst oefening aankondigde. Ik had wel gewenscht deze proef op eenen anderen dag te herhalen, maar men zeide my, dat de vlieger gebroken was, terwyl men my opzettelyk verbood van het voorgevallene te spreken. Ten einde my zulks te doen vergeten, voldeed men aan myne snoeplust, door het toedeelen van allerhande lekkernyen, terwyl men my zorgvuldig gade sloeg, gedurende de uren van uitspanning. Het is daarom, dat ik niets dringenders gehad heb om U te melden, dan het zien dezer merkwaardige proef (*).

Hoe men de dorstige zielen de Jenever uit de maag kan pompen.

Men vindt in de Engelsche dagbladen het volgende voorbeeld aangehaald, ten bewyze van het heilzame der aanwending van de maag-pomp. De heer Cambers, een magistraat van Union-Hall, vond iemand, die bleek een Iersche arbeider te zyn, op straat liggen in eenen staat van gevoelloosheid, ten gevolge van dronkenschap; het schuim stond hem op den mond, hy was geheel koud, en eene spoedige ontbinding liet zich voorzien.—By onderzoek bleek, dat de man, na eerst in eene herberg gedronken te hebben, een half pint sterke jenever had opgedronken, die hem door een kameraad gegeven werd, met afspraak dat hy die in eens zou opslokken. Na het volbrengen van die gevaarlyke taak, verliet Brady (zoo is de naam van den man) het huis, doch was niet ver gegaan of hy viel neder op de straat en bleef daar liggen in den gemelden toestand, tot hy door den heer Chambers opgemerkt werd. Deze vervoegde zich tot verscheidene apothekers in de buurt; doch geen van dezelven eene maag-pomp bezittende, liet hy den man in het St. Thomas-hospitaal brengen, waar het werktuig met goed gevolg aangewend, en hetgeen in de maag was er uitgedreven werd. Spoedig na de operatie, gaf Brady teekenen van herleving, en na verloop van eenige uren was hy in staat om naar huis te gaan. Op de vraag hoe hy zich na de operatie bevond, of hy ongemak in de maag voelde, antwoordde hy "niet in het minste" maar klaagde over eenige pyn in de keel.

DE KETTERSCHE LANDHEER.

Zeker Katholyk landbouwer, In de omstreken van s'Hertogenbosch, had, gedurende een aantal jaren een stuk lands van eenen Protestantschen eigenaar in huur, dat hem en zyn talryk gezin een genoegzaam, ja zelfs ruim bestaan opleverde. Zyn biechtvader, hem, eenigen tyd geleden, bezoekende, vermaant hem ernstiglyk, de huur van zyn' akker zoo spoedig mogelyk op te zeggen, daar de tyd der wederinhuring naby was en het hem en de zynen nooit dan ter zaligheid hinderlyk zyn kon, met den eigenaar, die een ketter was, in zulk eene naauwe betrekking te staan. De eenvoudige landman, dien raad ter harte nemende, gaat naar zynen landheer en geeft hem, hoewel met tranen in de oogen, te kennen, dat hy niet langer zyn huurling zyn kan. De landheer vraagt hem of de huur hem dan te hoog was? "Neen! was het antwoord. Of het land niet genoeg opbragt? "O ja," hernam de eenvoudige sukkel, meer dan genoeg, maar ik mag myn eeuwig belang niet om tydelyk gewin uit het oog verliezen. Gy zyt een ongeloovige en het is my verboden U langer als landheer te erkennen. Wat er van my en myn huisgezin moet groeyen, weet de goede God. Het is buiten myn toedoen, dat ik arm zal worden." Het duurde slechts weinige dagen of de landheer had het bewuste stuk land weder voordeelig verhuurd, en wel aan twee onderscheidene menschen, de een' was een stalhouder uit het naby gelegen dorpje en de andere—de pastoor, die *den landman zulk eene gemoedelyke vermaning gegeven had.*

(*) "De overeenkomst, welke tusschen dit verhaal en dat van het mirakel, in den *Courier de la Meuse* geplaatst en door de *Etoile* overgenomen, heerscht, bewyst de echtheid dier beide stukken. De grootte alleen van het wonderdadige verschynsel, waarvan gezegde dagbladen gewag gemaakt hebben, kan door de waarnemers wel eenigzins overdreven zyn opgegeven, daar de leken er ongetwyfeld even zeer door getroffen waren als de geestelyken, die van de maatregelen, door den heer Aalmoezenier genomen, zeer verkeerd onderrigt schynen geweest te zyn. Men merke nog op, dat men het volk in de kerk deed gaan juist in denzelfden oogenblik, dat het verschynsel verdween."

De *Messager van Marseille* behelst het volgende verhaal, voor welks echtheid men instaat: "Den 23sten Maart kwam de heer Ginié, kapellaan der gemeente Cabrière-d'Aigues, met zynen hond langs een stuk land wandelen en ontmoette daar zekeren Pourriére, bouwman in dienst van den heer Guérin; Pourriére had ook zynen hond by zich. Zoo als meer gebeurt, de honden geraakten met malkanderen aan het vechten. De kapellaan een einde aan dit voor zynen hond niet zeer roemryk gevecht willende maken, gaf dien van Pourriére eenen slag. Deze, hierover verstoord, bezigde zulke onbeusche uitdrukkingen tegen den kapellaan, dat tot derzelver vergiffenis Evangelische zachtmoedigheid noodig was. Zoodra hy in het dorp teruggekeerd was, verzuimde de kapellaan niet, Pourriére voor den maire te doen verschynen, hem in tegenwoordigheid van die overheid hevige verwyten te doen en met regterlyke vervolgingen te bedreigen.—Pourriére bad dringend om verschooning; maar de kapellaan was hiermede niet te vreden: de vervolging wilde hy alleen op deze voorwaarde staken: dat de misdryver twee dagen gevangenis ondergaan en 5 franken boete voor goede werken betalen zou. Pourriére onderwierp er zich aan met toestemming van den maire, dan de geestelyke eischte nu nog, dat de boetvaardige den volgenden Zondag met zynen hond aan een touw rondom het dorp zou gaan. Ook dit moest zich Pourriére getroosten. De laatste sententie heeft hy Zondag den 25sten Maart ondergaan. Een blad papier was tusschen zyne schouders geplaatst, waarop met groote letters geschreven stond: *Veroordeeld tot twee dagen gevangenis wegens minachting van den kapellaan.* Wy hebben dit blad papier in handen; het opschrift is van den kapellaan zelven.

"Vermits er geen gevangenhuis in het dorp was, is de gevangenisstraf achter gebleven; terwyl de boete, uit hoofde van het onvermogen van Pourrière, op 2 franken is verminderd."

Een op de omstandigheden toepasselyke goede raad.

Toen, na de herstelling der Bourbons in Frankryk, de missionairen van den Heer de Beaumont, toenmaligen Aartsbisschop van Parys, afscheid kwamen nemen, bevalen zy zich zyner toegenegenheid aan, en verzochten te gelyk zynen raad, hoe zy zich te gedragen hadden.

"Myne Heeren!" zeide de Aartsbisschop; "reist voorspoedig, predikt, waar uw dienstpligt U roept, met allen yver de onomstootelyke waarheden van den Godsdienst; verkondigt vooral overal de heilaanbrengende voorschriften der Christelyke zedeleer en brengt die zelve in beoefening; maar—wat ik U bidden mag, Myne Heeren! doet toch, waar gy komt, volstrekt geene mirakelen!"

Zonderling: een Roomsche, een Aartsbisschop, die het doen van mirakelen afraadt! dan moet er toch wel onderscheid zyn tusschen de wonderwerken, in den Bybel medegedeeld en die van zoo hooge waarde zyn voor de geheele Christenheid, en dat legio mirakelen, dat in de legenden der heiligen prykt, en die men nog wel weer zou willen vernieuwen, als er maar zieltjes mede te winnen was.

Waar de Hemel al niet mede te verdienen is.

In den Hussiten oorlog luidde het formulier van aflaat, dat de monniken afgaven aan degenen, die tegen de Hussiten te velde trokken, onder anderen, aldus:

"Wie twaalf vrouwen van ketters en even zoovele kinderen van kant maakt, en zich wascht met hun bloed, heeft niet alleen aflaat van alle zyne begane zonden, maar gaat ook, zoo hy in het gevecht vallen mogt, dadelyk in het hemelsch paradys ten eeuwigen leven in."

Miscellaneous gleanings from late European Journals.

Invulnerability.—"During our stay at Constantinople," says Mr. Carne, "an amusing incident befel Mr. R. a gentleman attached to the palace. He had lost a leg while in the navy, and being very desirous of visiting the great Bazaar, he rode through it on horseback, a privilege used by none but Turks, and, in these disturbed times, rather dangerous. A Bostandgi Bashu, an officer of some rank, being enraged on observing this, came up, and struck with his sabre at Mr. R.'s wooden leg. The Turk's astonishment at seeing no blood flow or wound inflicted, was very great. He lifted his sabre, and cut with good will through part of the leg, but finding it all useless, he drew back, without uttering a word, and gazed intently on the Frank."

Singular and Plural.—The Rev. J. L. Garratt was met a few years ago, by a young ecclesiastic of Oxford University, accompanied by a few pupils under his care, who very jocosely exclaimed, "Sir, we have had a dispute in our school about the difference of the terms phenomenon and phenomena; what is your opinion of the difference?" The question excited all the risible faculties of the philosopher, but when sufficiently recovered, he wrote as follows:

When one bright scholar puts the fools cap on
He makes himself a real phenomenon;
If others join him, and like asses bray,
They all together make phenomena.

The Great Unknown.—As one of the Italian venders of stucco was passing along George street, with a bust of the "Great Unknown" on his arm, he accosted Sir Walter, while he was conversing with Professor Wilson, with the usual question, "Sere, vill you buy?" Sir Walter smiled, and asked him if it was a good likeness.—Italian—"O yes, 'tis de Great Unknown—ver goot likeness." Professor—"Did you ever see him?"—Italian—"No, Sere."—Professor—"Is the bust like this gentleman?" The Italian looked steadfastly at Sir Walter, and then exclaimed, "O, yes, by gar, 'tis de great living Unknown! I have made much profit by your head, Sere—vill give you dis for nothing." (To make this story intelligible to our country readers, we must mention, that excellent casts of Sir Walter's head, of the full size, are now hawked about the town in great numbers at 4s or 5s each.)

Musical Prodigy.—A new prodigy in music is much spoken of in Rome: it is the Senora Aspri, who, although only eighteen years of age, has composed an opera, which was played in that city on the 15th of May. The Senora herself presided over the orchestra.

FROM THE CONSTITUTIONAL.

BOGOTA, JULY 19.

By letters from Maracaybo and Caracas, we are assured that general Bolivar has, at length, yielded to the pressing solicitations of his friends, and professed his willingness to assume the reins of government. This intelligence, we have no doubt, will be received with real satisfaction throughout the country; and will give farther proof, if any were wanting, of the patriotism, magnanimity and disinterestedness of the Liberator of Colombia. It is undeniable that his character has been most cruelly attacked, his intentions perverted, his views distorted, his love of liberty called in question, and his affection for Colombia doubted. It is difficult for any man, whatever may be his station in society, to bear reproaches with serenity; and to expect that the President would not share the common failings of humanity in this respect, is to suppose him what his adversaries would be slow indeed to confess. But by thus defying the imputations that have been showered upon him, by thus soaring above the malice of his enemies, by thus declaring his determination to use his efforts to save and unite the scattered remnants of his country, he has shown himself superior to the struggles of party, and given another signal instance of patriotism. We do not now despair of the speedy reorganization of the Republic; we yet hope that the days of her prosperity may return, and that the fatal period we have passed, may only be recollected to warn us of the errors we then committed, and to serve as a beacon to guard us from the quicksands of civil dissension, on which had well nigh shipwrecked the rising fortunes of Colombia.

A bill is in progress through the Congress for extend-

ing the benefits of the Warehousing system to the port of Santa Marta. It was introduced in consequence of a petition from the Merchants resident there, in which they manifested the advantages that would result to the country generally, as it would afford an opportunity for carrying on the indirect trade between the United States of America and the British Colonies. After some opposition, we believe the Bill has passed in the Chamber of Representatives.

We cannot omit making a few remarks on some of the objections that were raised to the measure; not because we apprehend that they will be urged in the upper house, but because we think they were unfounded, and that they may be most easily refuted. The principal motive for bringing in this bill is, that the trade which is carried on between the United States of America and the BritishColonies,but principally the Island of Jamaica, instead of being transacted through Cuba, might be done to through Santa Marta. Against this, it has been urged that Carthagena afforded already the conveniencies that were solicited for Santa Marta, and that it were impolitic to concede to the latter what had been granted to the former. What superior right the one district of the country, enjoying no peculiar privileges that we are aware of, has over the other, we have yet to learn. That its interests have too frequently been advanced to the injury of Santa Marta, is generally believed; but it is another question whether they have been so with justice. It is proved by the single fact of no vessel having yet entered to avail itself of the privilege of warehouseing her cargo, that, either from the nature of the port, or other incidental circumstances, Carthagena is not adapted for carrying on this trade. This being the case, and no one doubting the policy, in every point of view, of seeking our own advantage, and endeavouring to distress our enemy, by using every means in our power to draw this commerce to our shores, we cannot understand upon what principle either of justice or reason, the members of the Congress could hestitate in acceding to a petition, which, while it affords a probability of being beneficial to the country, does not hold out the slightest chance of being injurious to it. With regard to the assertion that the city of Santa Marta does not promise that security for merchandize that my be found in Carthagena, we shall only answer, that the merchants themselves will be the best judges on that point, and that self-interest is much more likely to act with effect on the preservation of private property, than any enactments whatsoever of a Legislative Body. The facilities for smuggling in Santa Marta, compared with Carthagena, were also pointed out as a reason why the Warehouseing system should not be carried to the same extent in the former city, as in the latter; and if the argument were valid, it would go to prove that all those ports which, unlike Carthagena, are not surrounded with fortifications, ought to be closed again foreign trade. The only immediate effect that will be produced in Santa Marta, should the petitioners succeed, will be an accession of commerce; and, as this would, under other circumstances, be considered a national benefit,we know not why, because it may be traced to a known cause, it should be now discouraged. Our object is establishing the Warehouseing system at all, was with a view to increase our foreign commerce; it is generally believed, that by extending this privilege to Santa Marta, we should more speedily attain it; why, therefore, omit to do so? We have already said, that the argument of the facilities for smuggling, would go to prevent the carrying on any foreign trade whatsoever; besides, we never heard that the ports of Carthagena and Porto Cabello, which have alone hitherto enjoyed the privilege of warehouseing goods, could show any good reason why they should be exempted from the censure of eluding the revenue laws, so generally brought against all the ports on the Atlantic Coast. The objection, therefore, to Santa Marta, in particular, is unjust.

In the mean time, the activity of the mercantile class has not waited for our characteristic slowness, for a channel by which they might continue their speculations. They have opened one for themselves; and two vessels engaged in that trade, have already arrived at Curaçao. When once individuals have made their arrangements, it is difficult to force them into a new track; and we earnestly press this upon the attention of the Legislature, in order that they may not, from overscrupulousness, miss an opportunity of securing a valuable trade that may not again occur.

This day we have inserted a long and interesting communication from sr. Revenga, Secretary General of His Excellency the Liberator President, in which a description is given of the state of the Administration of Finances in Venezuela, and of the measures adopted by his Excellency for their future management. Nothing can be more deplorable than the picture given of the delapidation of the public monies—of the disorder in the collection and payment of the debts—of the corruption of the persons employed in the public offices—and of the robberies which were daily and unblushingly committed on the State. Few things seam to have been more distant from the minds of the *employés* than the strict performance of their duties. Far from stopping the contraband trade, they willingly lent themselves as agents to defraud the Revenue. Fortunes were thus accumulated in the space of but few months; and situations were earnestly applied for, the salaries of which scarcely could afford a decent means of subsistence. In the mean time, the difficulties of the Republic were increasing; her revenue was by no means sufficient to meet the expenditure; the calculations of those best acquainted with the resources of the country, were proved, by the receipts, to be exaggerated; the laws that were framed, were drawn up after the models of their nations, which, in matters of finance, should be our masters; still the debt was augmenting, our treasury was empty, our army and navy were unpaid, the salaries of the *employés* were in arrear, and the nation was on the verge of a bankruptcy. And the cause of this state of penury and distress can alone be traced to the non-fulfilment of the laws, from the corruption of the Officers of the Revenue.

We are not prepared to enter into the details of the arrangements which have been adopted by sr. Revenga to obviate the distress of which he draws so vived a picture, and which we are afraid is too near the truth.—That a similar state of things could not long continue without irretrievable ruin to the country, will be admitted by all; and the first point was unquestionably to strike at the root of the evil, and endeavour to secure a more efficient administration of the National Finances. It is difficult to ascertain whether this could have been effected according to the laws before existing on the subject; and in the extraordinary state of disorder in which every thing connected with this department appears to have been, it may well afford matter of doubt whether the point could have been attained, without resorting to extraordinary measures. We are free to confess, however, that we should have preferred the strict enforcement of the laws on Finance, as passed by Congres, last session; and cannot disguise our opinion that they would have been found amply sufficient. Now, we think, the attention of the Government ought to be directed in preference to the carrying into strict execution such laws as exist, rather than to the promulgation of fresh ones.—For this purpose, the details of the administration should be left almost entirely to the Executive; and had sr. Revenga confined himself to this alone, the good he has done would have been unalloyed by much we feel disposed to complain of in his financial operations.

We first object to the plan of levying duties by tariff, instead of the *ad valorem* system proposed by the Congress of last year. We think the difficulties it presents, in consequence of the bad faith and corruption of the Collectors, may be overcome; and its many advantages render it worth while to attempt it.

Another very great inconvenience which has been occasioned by the introduction of the new system of Finance, in the four Departments of Venezuela, Zulia, Orinoco, and Maturin, has been the immediate execution of its provisions. The injury it has done to merchants in general, is inconceivable; and the consequent derangement it has produced in their speculations and affairs, has been loudly complained of. Many who had ordered consignments on the understanding that the laws on importations passed last Congress would come into force, have been compelled, in consequence of the new tariff, to return the cargoes at immense loss, rather than import them at the present rate of duties.—Nothing is more complicated than the science of Finance; the interests of so many are affected by the promulgation of a single decree, that too much caution cannot be used: how much more necessary is it, when the whole edifice is rased, and another upon entirely new principles is substituted? The Republic is composed of citizens; and for the benefit of the former, we should be careful not to derange the fortunes of the latter.

On Monday Evening, the Convocation of the Grand Convention was determined in the Chamber of Representatives. We believe that essential alterations were made in the Bill passed to that House by the Senate; but as the measure itself is decided on, and the only difficulty consists in the forms of carrying into effect, in a few days, we hope, it will pass both Chambers. We have heard that strong opposition has been evinced by the Executive; we trust that we have been misinformed.

FROM AMERICAN PAPERS.

CUBA IN 1827.

For the New-York Daily Advertiser.

LETTER XIII.

With respect to the slave population, it may be remarked that it has greatly changed its character within a few years so far as Havana and Matanzas are concerned, and also in other places of any magnitude. On the plantations there is necessarily, from the situation of the slaves, but little improvement. There is an air of independence, manliness, and selfconsequence about the negroes which I have never seen in my own country. At the same time the laws of Havana are such, that if a negro raises his arm to strike a white, the latter may kill him with impunity. In confirmation of this opinion I would remark, that the same opinion comes almost irresistibly on the mind of every foreigner the moment he touches the mole at Havana. I have frequently seen a negro stop a gentleman in the street, and request permission to light a segar by one which the gentleman was smoking; and what surprized me more was, that in all cases the request was granted without the least hesitation. I have as often board gentlemen make the same request of the negroes. I inquired of a young Cuban if such things were not of recent date, and how it came to pass. He replied that until within a few years it was not known; that it had become necessary to be more civil to them than formerly; that he himself possessed 41 slaves, but that he wished the island might be free notwithstanding, and added with emphasis, "mañana, mañana," to morrow, to morrow.

The soldiers form a part of the population of Havana distinct in feeling from the others. I took occasion to converse with them on the out posts, in order to ascertain their feelings towards the king and the government of the island, knowing that from the officers their true opinions could not be learned. One young soldier of 22 years told me, that he had been forced into the army when quite young, and that subsequently he had been sent to Cuba for a term of service of six years, but added, "Six means twenty: I have but little hope of returning, and the greater part of the battalion are in the same condition." As the news of the war between Spain and Portugal had arrived but a short time previous, and Mr. Canning's speech was published, I inquired of him what he would do if the English came to attack him in the Moro? "Would that this might be so, for then I should return sooner." Another soldier made the same remark, and used the same word in reference to the English, (oxala! oxala!) These small things, together with others of a similar kind, served to show the feelings of the soldiers.

It may be remarked, with regard to the different classes, that it is very difficult for a foreigner to distinguish between the negro and the white population. Cubans in general are darker than the Spaniards of the mother country. Indeed there is no standard; for the grades exist from the light brown to the coal black of Africa, and the extreme heat of Cuba giving the curl to the hair after a few generations, it would require more nicety of distinction than the knight of old possessed, who could "divide

"A hair 'twixt south and south west side."

to divine to which class of the population a man belonged. It is said, however, that many of the most respectable Spaniards are as punctilious on this point as the most scrupulous Yankee could be.

MAHOGANY.

The Mahogany Tree cannot be excelled in magnificence and grandeur of appearance by any of the known productions of the earth of its class, and could the largest of the oak, which species is usually styled the king of the forest, be exhibited in competition, it would dwindle to insignificance in the comparison; the enormous size and height of the trunk, the uncommon spread of the branches, the space of ground occupied by the roots, altogether convey to the mind the idea, that it was designed by Nature for the use of a race, of more colossal proportion than the present; the ingenuity and perseverance of man has, however, obviated all the difficulties, and reduced the almost apparent impossibility of appropriating to his use, a tree, which, it would appear, has, by Nature, been made of too great a size to be brought within his power. Commerce has also made mahogany, from being an article scarcely known, to be one of necessity throughout Europe, and great part of America. This tree belongs to the class Decandria Mo. nogynia, and in beauty is described "Swietenia nect. tubulosum, 10 dentatum, Caps. lignosa, 5 Valris, Sem. imbricara, margine membranaceo."

It becomes almost impossible to give the more minute circumstances attending the growth of this valuable and much used tree, as its progress to maturity is scarcely perceptible within the life of man; but as far as our limited observation will allow us to form an opinion, not less than an average period of *two hundred years* can be allowed as the time of its coming to full growth, or fit for cutting.

Various and differing are the conjectures relative to the first use and discovery of this beautiful wood, nor is it within the limits of such a sketch as this to remark upon their accuracy; we, therefore, reject all accounts that appear speculative, and confine ourselves to such as are authenticated. Its first discovery was, therefore, by the carpentor on board of one of Sir Walter Raleigh's vessels, when he put into some harbour in the island of Trinidad, in the years 1595, who, having occasion to go on shore to cut some pieces of timber, required for work to be done on the ship that he belonged to, brought on board a quantity of this wood, which, on being worked, from the raw state, exhibited to the astonishment of all who saw it, that beautiful natural variety of appearance which no ingenuity of art can equal.

The first use to which Mahogany was applied in England, arose from a circum stance purely accidental, and was appropriated to the making of a box for holding candles. Dr. Gibbons, an eminent physician, in the latter end of the 17th, or beginning of the 18th centvry, had a brother, a West India captain, who brought over some planks of this wood as ballast, but was not aware of its value. As the Doctor was then building a house in King-street, Covent Garden, his brother thought they might be of service to him, but the carpenters finding the wood too hard for their tools, they were laid aside for a time as useless. Soon after, Mr. Gibbons wanting a candle box, the Doctor called on his cabinet maker to make one of some wood that lay in his garden. Wallaston, the cabinet maker, on cutting it up, also complained that it was too hard; the Docter said he must get stronger tools. The candle box was however made, and highly approved of, insomuch that the Doctor then insisted on having a bureau made of the same wood, which was accordingly done, when the fine colour, beautiful polish, &c. were so pleasing, that it became an object of curiosity, and he invited all his friends to come and see it; among them was the *Duchess of Buckingham*. Her Grace begged some of the same wood from Doctor Gibbons, and employed Wallaston to make her a bureau also, on which the fame of mahogany and Mr. Wallaston was much raised, and furniture of this sort soon became general. Thus, from a circumstance in itself so trivial, has emanated a most extensive branch of commerce.—*Honduras Almanack.*